

Sentencja

Artykuł 3 i art. 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym w związku z motywem 16 tej dyrektywy, a także art. 47 akapit drugi i art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, by w ramach postępowania karnego wszczętego przeciwko dwóm osobom sąd krajowy najpierw postanowieniem przyjął oświadczenie pierwszej osoby o winie za czyny karalne wymienione w akcie oskarżenia rzekomo popełnione we współsprawstwie z drugą osobą, która nie złożyła oświadczenia o winie, a następnie orzekł po przeprowadzeniu postępowania dowodowego odnoszącego się do czynów zarzucanych drugiej osobie o winie tej osoby, pod warunkiem że z jednej strony wskazanie drugiej osoby jako współsprawcy rzekomo popełnionych czynów karalnych jest konieczne dla kwalifikacji odpowiedzialności prawnej osoby, która złożyła oświadczenie o winie, a z drugiej strony że w tym postanowieniu lub akcie oskarżenia, do którego odnosi się to postanowienie, wskazano wyraźnie, iż wina tej drugiej osoby nie została wykazana prawnie i będzie przedmiotem odrębnego postępowania dowodowego i wyroku.

(¹) Dz.U. C 44 z 4.2.2019.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 28 maja 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln – Niemcy) – FZ / DER Touristik GmbH

(Sprawa C-153/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 12 – Zorganizowana wycieczka – Duże opóźnienie lotu – Odszkodowanie przysługujące pasażerom – Dalsze odszkodowanie – Prawo pasażera do obniżenia ceny podróży]

(2020/C 287/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FZ

Strona pozwana: DER Touristik GmbH

Sentencja

Artykuł 12 rozporządzenia Rady nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by pasażer, który otrzymał już odszkodowanie na podstawie art. 7 tego rozporządzenia, mógł uzyskać odszkodowanie w postaci prawa do obniżenia ceny podróży przysługującego mu wobec organizatora wycieczek, przewidziane w prawie danego państwa członkowskiego, w zakresie, w jakim to ostatnie odszkodowanie jest przyznawane za indywidualną szkodę wynikającą z jednej z sytuacji przewidzianych w art. 1 ust. 1 tego rozporządzenia, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 182 z 27.5.2019.